

gens første Brev, saa gør det ikke noget, om man faldes tidligt bort. Saa gør det ikke noget, om man lever „fort Tid eller længe“, thi saa vil Brevet være levret ret efter Guds Mening, og saa vil det altid blive til Folkegavn og Gæde. Saa vil Dagen altid være godt afsluttet, og saa vil Aftenstunden være lige slem, enten den kommer efter en lang eller efter en kort Dag.

Saaledes saa Grundtvig altsaa paa denne Sag, og jo mere jeg har taget mig hans Syn til Hjerte, des bedre er jeg kommet til at forstå, at det kommer an paa at leve ret og ikke at leve længe. Det afgørende er ikke at beholde Menneſter paa Jord, men at deres Liv bliver til Folkegavn og til Gæde. Man kunde synes, at det var naturligt, at et Menneſtes Liv formede sig som Kornets paa Marken, at det spirede vofede i Kraft og Gylde, fattede Frugt og faldt endelig, naar Frugten var fuldmoden. Det er vel, siger man, naturligt, at et Menneſte oplever baade Barndom, Ungdom, Manddom og Alderdom. I en gammel Kirkebøn bedes der da ogsaa om „fromme og retfærdige Prædicere med et langt Liv“. Naar et ungt haabefuldt Menneſte kaldes bort, er vi tilbøjelige til at føle Dødsfølelse paa alt det som vi mener, at den paagældende kunde have udrettet, hvis han havde levet. Det er en levende Mand, som dog kun faa Dage siden, at den høitidelige greb mig dybt, da en af mine unge Venner, Pastor Kirkegaard i Bjergby, blev kaldt bort. Vi var mange, og gik i denne Forfæmning, som havde ventet os meget af ham, og jeg havde glædet mig til at arbejde sammen med ham.

Men alligevel er det ikke sikkert, at vi har Ret, naar vi lader disse Høleſer faa Maaderum hos os. Vi maa jo huske paa, at et kristent Menneſtes Liv er i Guds Haand. Og han kender Dag og Time langt bedre, end vi selv gør. Og saa er et tidligt afbrudt Liv, som har været levret ret, kan der komme langt mere Folkegavn og Gæde, end vi havde funnet vente. Naar vi ser paa Apollone, er der vel ingen af dem, der tegner sig for en evnerigt og levet liv, som Stenias. Han var en ung Mand, fuld af Kraft og Ald. Hans Overbevisning var den stærkeste og ægte. Det ligger saa nær at spørge: Hvad kunde der ikke blive ud af ham, naar han vofede til, og naar hans stærke Vidnesbyrd blev forenet med rig Erfarening? Men han blev brutalt slaaet ned, da man ikke kunde overbevise ham. „Saa ham ihjel, saa taler han ikke mere,“ raabte man. Saa dan regner Raaberne altid. Det saa ud, som om Guds Menighed havde tabt saa meget, og saa viste det sig, at der tværtimod var undt overmaade meget, nemlig en ung Mand, der kunde udføre et Arbejde, som de maatte reboettere. Det var nemlig det stærke Vidnesbyrd fra Stefanus, som tænde den første Ald i Paulus' Hjerte.

Noget lignende har gentaget sig meget ofte i Historien. Det galder ikke blot de store og navnfulde, men ogsaa mange, som herer til de navnløse i Verden. Jeg skal nævne nogle Eksempler fra min egen Erleving. Det var i 1904. Da laa der paa Bøllefjords Sanatorium en ung Pige, en Præledatter, som skulde dø. Hun hed for Resten Ellen Vends. I sin Sjæl ejede hun en straalende Visdom, og hun gik med fuld og klar Bevidsthed Døden glad i Møde. Efter hendes Død udsendte hendes Fader nogle Breve, som hun havde skrevet til unge Venner. Tilfældigt fik jeg fat i Brevene en Dag, da jeg var grumme forjagt og ikke hjertes, jeg havde noget at talke for. Da saa jeg, at hun skrev et Brev: „Na, hvor jeg takker Gud, jeg har haft saadan en dejlig Svøm i Nat.“ Det slog ned i mig, at hun kunde takke for det. Saa fandt jeg ogsaa, at jeg havde meget at takke for. Jeg tog saa Brevene med op til en ung Pige, der laa og skulde dø, men ikke kunde. Hun læste Bogen, og den blev hende til Liv og Fred, saa hun kunde dø glad. Og hendes glade Død blev til Liv for hendes Moder, som op tog et Arbejde til Gavn for mange Smaabørn. Saa dan breder det sig i videre og videre Krese.

Jeg havde som ung Student en god Kammerat. En Dag skulde vi læse sammen. Saa fik jeg Albid om straks at komme hjem, min yngste Broder laa for Døden. Da jeg kom hjem, fik jeg Brev fra min Ven; han vilde gerne have skrevet et langt Brev til mig, men han var bleven syg og maatte rejse til sit hjem. Han døde, og jeg saa ham ikke mere. Hans sidste Ord var

disse: „Tak for Øjet, Tak for Livet, Tak for alt, hvad du har givet. Det siger jeg jer til Gud, og saa til dig, Moder.“ Denne Hilsen sendte hun videre til hans Venner, og den blev for flere af os et Skald mod det rige Liv, som Gud under os.

Kad mig tænke paa en ung Grøn lænder, Steffen Møller. Da han kom her ned til Danmark, blev han grebet af det rige Høst og han traf den Beslutning, at han vilde være rigtig meget for sit Folk. Der er noget stort i det, ikke mindst, naar det som her gælder et fattigt og fortrykt Folk, der bliver overbet af de Høste. Han var fuldt af en brandende Begejstring, men han kunde hverken finde Vej eller Sti til at faa sin Trang udført. Saa var han en Dag til Bibliotek. Da laa det til ham: „Vil du hjælpe, maa du først se selv at blive hjulpet.“ Den Nøst fulgte han, og saa fandt han Vejen ud. Men ganske fort efter, at han havde begyndt at tale til sit Folk, blev han kastet paa Dødslejet. Her kaldte han adskillige af sine Landsmænd til sig og sagde til dem, at hans Folk fremfor alt maatte blive et Guds Folk. Og dette Budskab lever videre. Det flyver fra Sjæl til Sjæl, og naar der nu blomstrer nyt Liv op paa Grønland, saa kan det for en væsentlig Del føres tilbage til denne unge Mand, som dog kun faa Dage siden, at den høitidelige greb mig dybt, da en af mine unge Venner, Pastor Kirkegaard i Bjergby, blev kaldt bort. Vi var mange, og gik i denne Forfæmning, som havde ventet os meget af ham, og jeg havde glædet mig til at arbejde sammen med ham.

Men alligevel er det ikke sikkert, at vi har Ret, naar vi lader disse Høleſer faa Maaderum hos os. Vi maa jo huske paa, at et kristent Menneſtes Liv er i Guds Haand. Og han kender Dag og Time langt bedre, end vi selv gør. Og saa er et tidligt afbrudt Liv, som har været levret ret, kan der komme langt mere Folkegavn og Gæde, end vi havde funnet vente. Naar vi ser paa Apollone, er der vel ingen af dem, der tegner sig for en evnerigt og levet liv, som Stenias. Han var en ung Mand, fuld af Kraft og Ald. Hans Overbevisning var den stærkeste og ægte. Det ligger saa nær at spørge: Hvad kunde der ikke blive ud af ham, naar han vofede til, og naar hans stærke Vidnesbyrd blev forenet med rig Erfarening? Men han blev brutalt slaaet ned, da man ikke kunde overbevise ham. „Saa ham ihjel, saa taler han ikke mere,“ raabte man. Saa dan regner Raaberne altid. Det saa ud, som om Guds Menighed havde tabt saa meget, og saa viste det sig, at der tværtimod var undt overmaade meget, nemlig en ung Mand, der kunde udføre et Arbejde, som de maatte reboettere. Det var nemlig det stærke Vidnesbyrd fra Stefanus, som tænde den første Ald i Paulus' Hjerte.

Noget lignende har gentaget sig meget ofte i Historien. Det galder ikke blot de store og navnfulde, men ogsaa mange, som herer til de navnløse i Verden. Jeg skal nævne nogle Eksempler fra min egen Erleving. Det var i 1904. Da laa der paa Bøllefjords Sanatorium en ung Pige, en Præledatter, som skulde dø. Hun hed for Resten Ellen Vends. I sin Sjæl ejede hun en straalende Visdom, og hun gik med fuld og klar Bevidsthed Døden glad i Møde. Efter hendes Død udsendte hendes Fader nogle Breve, som hun havde skrevet til unge Venner. Tilfældigt fik jeg fat i Brevene en Dag, da jeg var grumme forjagt og ikke hjertes, jeg havde noget at talke for. Da saa jeg, at hun skrev et Brev: „Na, hvor jeg takker Gud, jeg har haft saadan en dejlig Svøm i Nat.“ Det slog ned i mig, at hun kunde takke for det. Saa fandt jeg ogsaa, at jeg havde meget at takke for. Jeg tog saa Brevene med op til en ung Pige, der laa og skulde dø, men ikke kunde. Hun læste Bogen, og den blev hende til Liv og Fred, saa hun kunde dø glad. Og hendes glade Død blev til Liv for hendes Moder, som op tog et Arbejde til Gavn for mange Smaabørn. Saa dan breder det sig i videre og videre Krese.

Jeg havde som ung Student en god Kammerat. En Dag skulde vi læse sammen. Saa fik jeg Albid om straks at komme hjem, min yngste Broder laa for Døden. Da jeg kom hjem, fik jeg Brev fra min Ven; han vilde gerne have skrevet et langt Brev til mig, men han var bleven syg og maatte rejse til sit hjem. Han døde, og jeg saa ham ikke mere. Hans sidste Ord var disse: „Tak for Øjet, Tak for Livet, Tak for alt, hvad du har givet. Det siger jeg jer til Gud, og saa til dig, Moder.“ Denne Hilsen sendte hun videre til hans Venner, og den blev for flere af os et Skald mod det rige Liv, som Gud under os.

Kad mig tænke paa en ung Grøn lænder, Steffen Møller. Da han kom her ned til Danmark, blev han grebet af det rige Høst og han traf den Beslutning, at han vilde være rigtig meget for sit Folk. Der er noget stort i det, ikke mindst, naar det som her gælder et fattigt og fortrykt Folk, der bliver overbet af de Høste. Han var fuldt af en brandende Begejstring, men han kunde hverken finde Vej eller Sti til at faa sin Trang udført. Saa var han en Dag til Bibliotek. Da laa det til ham: „Vil du hjælpe, maa du først se selv at blive hjulpet.“ Den Nøst fulgte han, og saa fandt han Vejen ud. Men ganske fort efter, at han havde begyndt at tale til sit Folk, blev han kastet paa Dødslejet. Her kaldte han adskillige af sine Landsmænd til sig og sagde til dem, at hans Folk fremfor alt maatte blive et Guds Folk. Og dette Budskab lever videre. Det flyver fra Sjæl til Sjæl, og naar der nu blomstrer nyt Liv op paa Grønland, saa kan det for en væsentlig Del føres tilbage til denne unge Mand, som dog kun faa Dage siden, at den høitidelige greb mig dybt, da en af mine unge Venner, Pastor Kirkegaard i Bjergby, blev kaldt bort. Vi var mange, og gik i denne Forfæmning, som havde ventet os meget af ham, og jeg havde glædet mig til at arbejde sammen med ham.

neffer. Nogle er det en ren Fryd at se paa og lægge Mærke til. Andre fløjer over de vofende Kræfter i Stedet for at bede Gud om Hjælp til at leve den Tid, de nu er i, fuldtid efter hans Mening. Svem er den skønne, den unge i sin Blomstring, Manden i sin fulde Kraft eller den gamle med Fred i Sindet? Naar jeg ser paa dem over for sig, synes jeg, at den, jeg i Tjeblikt ser paa, er den skønneste. Men naar jeg ser dem sammen, forekommer dem gamle mig som et. Ingen har saa ston en Gerning som han, der dog intet mere kan betynde. Men han kan tale allerede til Guds Mening, og han kan i Aftenstunden indse den anden nødvendighed af Guds Bølgelse eller Livets Strid og bede for det levende Ord, der er saet i Menneſtesjæle.

Jeg ved meget vel, at det sidste, jeg her har sagt, ligger noget langt borte fra min Tæft, at det ikke gør noget, om man lever fort Tid eller længe, blot man lever efter Guds Villie. Men det kan alligevel forenes, naar vi har det skønne Haab, at det, vi her har levet med Gud, fortættets hos andre Menneſter og bliver til Bølgelse for dem. Bør herre har jo sagt, at i hans Rige skal intet gaa til Spilde. Derfor har vi ogsaa Lov at nære det store Haab, at hvad der her faldes tidligt bort, hos ham skal naa sin fulde Blomstring og Modning. Han planter det fun om til et bedre Sted. Og naar det Naab lyser rigtig for os, saa kan vi naar en af vore fære unge kaldes bort, hylde med Smil om Mund og ud af vort Hjertes alleredebetjete Oplevelse:

Om fort, om langt blev Løbetiden spændt, Den er til Folkegavn, den er til Gæde, Som godt begyndt er Dagen godt fuldbendt, Og lige liffig er dens Aftenrøde.

Gud hjælpe enhver af os — fra den yngste til den ældste — til, at det maa lyse over vort Liv, at saa den sit vi det med Gud, at det blev levet efter hans Villie. Thi saa bliver det til Bølgelse, enten det saa bliver fort eller langt!

Count, Iowa.

Vi har i Febr. Maaned haft tre Fester, som vi nok vilde meddele vore Venner noget om. Den 10. Febr. var det vore Præstefolks 20 Aars Bryllupsdag, og en Overraskelse var blevet paa dem, og den blev ogsaa ganske vellykket. Vi fandtes i Præstehjemmet kl. 2 Eftermiddag og nedlagde i Spisestuen en „Dag“ som Gave i Dagens Anledning, og Kaffe med Tilbehør var ikke glemt. Sange og flere fine Smaltaler afbedes, og vi fandtes vel alle i det udtalte Snfte, at vi om 5 Aar vilde gøre deres Sølvbryllup, i det vi anføede, at det den Tid ogsaa maa være iblandt os. Gode Gud saa, at det maa forundes baade Præstefamilien og Menigheden ogsaa i Fremtiden at være til Bølgelse for hinanden og saa sammen i inderlig Kærlighed; saa kan vi ogsaa blive til Bølgelse uadtil, saa flere maa vofes jærlig nu i det for os lutheriske skriftne saa betydningsfulde Jubelansmaal.

Saa den 16. Februar fandtes en stor Stare i Skolen. Det var Kvindeforeningen, der da havde befordret sit aarlige Udvalg med „Supper“. Der var udmærket Deltagelse og en Hof af gode Vundere, saa alt blev solgt i en Part. Det er jærlig vore unge Mand, vi gør Regning paa ved saadanne Lejligheder, og det er vi jo glade ved. Flere, som ikke hjalp ved Salget, gik os en Penges gave; det gør jo ikke saa meget, hvorledes vi hjælper, bare vi alle er med. Salget med „Supper“ gav en Indtægt af 104 Dollars. Hvor meget Pengesgaverne bragte, det ved jeg ikke.

Den 20. Febr. var der atter indbudt til Felt. Det var gamle Mrs. Horns 76 Aars Fødselsdag, og vi anføede at opmuntre baade hende og Mrs. Hansen, som i saa mange Aar trofast har plejet de gamle Horns, først dem begge, og nu siden Horns Død har hun stadig været om Mrs. Horn, da hun jo snart er hjælpeløs og ikke kan være ene. Sikkerlig en saadan opfyrdende Gerning trænger til Paakønnelse og Opmuntring, og vi var da ogsaa ganske mange, der fandtes med os i vor danske Skole og tilbragte

en herlig Eftermiddag sammen med dem. Pastor Nielsen talte varmt og indtrængende til baade Mrs. Horn og Mrs. Hansen om ikke at blive trætte og ikke forlange. Herren er den, der lønner for saadant Arbejde. En lille Penges gave overrattedes dem begge, og den munderlige Skaffe blev druffet under Munter Samtale.

Det har været en kold Vinter, saa vi har maattet røre paa os for ikke at fryse op, men saadant varmer om ikke kroppen saa dog Sjælen, og det trænger vi alle til noget af.

Naar vi først Varme nok ind i Hjertet, saa gaar der nok ogsaa lidt ind igen til andre. Saa dan skulde det jo ogsaa være i de helliges Hof — Sandelig, Herren er god imod os i Coulter, maatte det ikke være forgæves men lede flere ind paa Himmelvejen.

Shennington, Wis.

Atter har en af vore gamle Bienerer paa disse Egne laet Hjem, som det gamle Christian Nielsen fra Shennington stille henfor den 19. Febr. Han kom med Svitra og en Børnelof til Amerika i Aaret 1872. De døde sig i New Lisbon, hvor de forblev i tre Aar. Derefter bofattede de sig paa Bassen i Skoven i Bear Creek, hvor de blev til 1910, da de flyttede til Shennington, hvor de gamle vofede sig et deligt lille hjem. Christian Nielsen efterlevede sig Enk og 9 Børn, samt 31 Børnebørn. De gamle havde den Gæde, at alle deres Børn var bofattede her paa Egne og i gode timelige Tillinger. E. Nielsens Begravelse fandt Sted Fredag den 23. Febr. fra Kirken i Shennington og forreftedes af Pastor Atlee J. Hansen. Det var under stor Deltagelse, at gamle Christian Nielsens jordfeste Levinger stredes til Hvile, og dog ikke paa langt nær, hvad det under gunstigere Omstændigheder vilde have været; thi Vejret var blidende kaldt, og Vejens næsten uremformelige af Sne.

Ol. Christian Nielsen var af den Slags Skikkelser, som vor Tid desværre er for fattig paa, han var en af Vanebrøderne paa disse Egne. Med en faaafat Energi og med det Naal for Øje at skabe et hjem for sig og sine, drog han ind paa den Skovbevoksede Bakke deroppe i Bear Creek, og een for een maatte Skovens Kræfter sege for den skarpe Tffe, som blev founget af de kraftige Arme. Lige saa maatte Stump efter, ligegyldig hvor fast et Tag de saa havde i Jorden; ud maatte og skulde de, naar den da unge Christian underbetjett af sine raffe og villige Drengs fatte sig det for; og vilde de ikke med det gode, saa maatte de med det onde, med Dinkraft. Og hvor Skoven havde slaaet, saa man snart den frodige Sæd og Uvovermarker, og efter som Aarene haandt, maatte de gamle Vagbøgninger vige Pladsen for moderne tidsfærende Bygninger, saa der, da de gamle flyttede til Shennington, var ikke saa lidt af en Naturfar.

Sois det nu var alt, der kunde siges om al. Christian Nielsen, havde Redftrigen af disse Linier ikke allsiffigt fa. Den gamle vidste, at skulde hans Vænders Gerning trosnes med Guds, maatte Herren lægge sin Bølgelse der til, og at det gavnede fun lidet, om han vandt den gamle Verden, men saa tog Skude paa sin Sjæl. Dog var han som sagt en af Vanebrøderne i materiel Gønfende, saa var han det i ikke saa ringe en Grad ogsaa paa Kirkens Arbejdsmaark. Han var saaledes en af dem, som tog levende Del i at litte den første dansk lutheriske Menighed paa disse Egne, nemlig St. Stephens' luth. Menighed i Orange ved New Lisbon, ligesom han ogsaa laade Skuldre til baade ved først at faa Kirke og Stalde opført og ligeledes i den ved Menighedens 25 Aars Jubilæum at faa en Præstebolia opført. Og naar det gjaldt at fremme en god Sag, kunde vi altid være sikker paa, at Christian nok skulde tage sin Del. Han stod i mange Aar som Menighedens Formand og udførdte denne Plads med Værdighed til trods for den tunge tunge og sandede Vej, 7 Mil fra sit hjem til Kirken. Og saa Søndagskolen var han en varm Ven af, og da Vejen som sagt var lang og trang baade for ham og Børn at komme til Kirkens Søndagskole, saa vidste han Naad derfor; han fandte derfor i flere Aar sine egne og Børnernes Børn til Søndagskole dels i sit og dels i Næbarnes hjem, for at de ikke

om den Herre og Frelser, han selv havde fundet Gode hos. Det var derfor ikke saa underligt, at selv om de to gamle var flyttet til Shennington, og i hvis Menighed de vist ogsaa tog levende Del, saa var dog deres Hjerte uadskillige knyttet til den al. Menighed i Orange, hvor de havde laet deres Manddoms Kraft, hvilket vi da ogsaa saa let forstode baade paa Tale og Bil, naar de af og til kom paa Vej her nede, ja saa befandt de sig som hjemme, utrede de saa lidt.

Gamle Christian Nielsen blev 77 Aar. Han var fun sig en halv Snes Dage og var for at være nærmere Doktoren, da flyttet ind til sin Datter, Mrs. E. Olsen i Tomah, og næsten naet ned, han ind som Sol i Øst gaar, og stille og blidt. Fred være med hans Minde.

Henry Petersen, Camp Douglas, Wis. Mincarbejderfang.

Dybt, dybt ned i den forte Muld Vi trænger frem uforsjædet, Og søger vi ej det røde Guld, For Stat, den forte, er værd det. Hvad blev der af Folk midt i Vinter tid?

De døde vel alle som Fluor — Na, tro mig, „er Skabne var ikke blid“, Naar J ej sad i lune Stuer.

Dybt, dybt ned, hvor Solen ej naar, Hvor Verdensarmen forlummer, Der jredig vi til vort Arbejd' gaar Og glæmmer al Verdens Nummer. For Hoffe finges med kraftige Drag, Red Vor vi i Skuffene trænger, Og siden høres de dumpe Brag, Naar med Dynamit vi dem sprænger.

Dybt, dybt ned i det forte Gul, Hvor Mørkets Draming regerer, Vi finder vor Stat, de forte Kul, Som Vædets Syge formerer. I synes, det er et Mulvopvel, — Relan! Vædten driver jo Værfet. Vi elsker dog rigtig den Tidsofdriv Og Penge det g'ir, har vi mærket. Geo. Brodersen.

Lederen af alle Cushion Sko. Mayer HONORBILT CUSHION SKO. For Mand og Kvinder. Spørg Handlaren efter Mayer Sko. Sa efter Handelsmaarket paa Saalen. F. Mayer Boot & Shoe Co., Milwaukee, Wis.

To Par Hæklede Gardiner. Friend Soap Co., Dept. N. 222, Concord, Mass.

Hjemmenes Bogsamling. Iste Serie. For Tids mest oplysningsvækkende Begivenhed paa det kristelige Bogmarkedes Omraade. Fire udmærkede Bøger i Følgedagene til omtrent den Pris, en enkelt af dem ellers koster. Titliger: Guds Lam. Nicard: Ungdoms Liv. Lauritz Petersen: William Brandt. Mads Jensen: Jeanne d'Arc. Alle 4 Bøger tilfammen — boer i smukt komponeret Bølgingsbind — for den ubest billige Pris af \$2.00 — portofrit. De 4 Bøger er pakket i en Papaffe. En værdifuld Gule gave. Dan. Luth. Publ. House.

Luther - Medaljer. prægede i Anledning af Reformationsfejsten. Billederne viser Medaljens to Sider i fuld Størrelse. Over Medalje i en net lille Kiste. Priser: 3 Kobber 25 Cents. 3 Bronze 50 Cents. En større Medalje i Bronze, 2 3/4 Tommer i Diameter faas for \$2.50. Fortrinlig egnet til Fødselsdagsgave i Fejlaaret. Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebr.

Reformations-Katekismus. Udarbejdet i Anledning af 400-Aars Festen for den lutherske Reformation. Af Prof. J. Fry, D. D., L. L. D. Udgivet paa Dansk af Den f. d. e. l. Kirkes Programkomite. 37 Spørgsmaal og Svar vedrørende Reformationens vigtigste Kendsgerninger. Et fortrinligt Middel til at udbrede Kendskab til og fremme Interesse for vor lutherske Kirke. Vær med i dette Arbejde ved at købe og uddele et større eller mindre Antal af disse „Katekismer“ blandt Deres Omgivelser. Pris 10 Cents per Dussin. 75 Cents per 100. DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE, Blair, Nebr.

HERE I STAND! Narratives and Sketches From Reformation Days. This book containing as it does 9 separate illustrated true stories from the time of the Reformation, should be found especially suited as a gift book in Lutheran Sunday Schools in view of the approaching quadricentennial celebration, 64 large Pages. 23 pictures. Handsome board Covers. Price 25 Cents. Other Titles in the same Series as follows: Life of Luther, Life of Christ, Scenes from the Holy Land, Parables of Our Lord, The Victory of the Cross, Paul the Apostle, and Lives of the Apostles. Special quantity prices (assorted Titles) upon application. DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

The Holy City. Denne smukke og paa Engelsk faa befendte Sang habes nu paa Lager her. Den er udsat som Solo med Piano Akkompagnement. (Key of A. Flat). En dansk Overføttelse af Teksten medfølger gratis. Forlæggerens Pris er 75 Cents. For Specialpris 50 Cents. Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebr.

Illustrated History of our Country — From to Date — Story of the American People written by master historians. This great history should be found in every American home and it should be read by every American citizen whether native or naturalized. Four splendid volumes, full library size. Clear Print, Cloth bound. Price — while they last — only \$2.50 postpaid. Danish Luth. Publ. House, Blair, Nebr.